

Мина Стоянова
Фьодор и Амели

Фьодор наведи се долепи
очи до тревата погали я
покой поеми от цвета на земята
от мъдростта на вечната
тя те вика шепне
твоего име
Фьодор...
умри!
Амели
бягай не спирай не дишай не трепти
забрави духа си Амели
отдай се на плътта
отдай се...
вятърът
израсна
от земята
вика те
крещи
Амели!
къде си?
спри...

...виола извива струни над пуста права земя аз струна рисувам в бледа
контрастност две лица две сърца и висока трева. Виолата ме разтриса и пред
мен полита мелодия и във вълни излива вечерта. Сънувам преливам от
възхищение смирение от изящното съвършенство на несъществуващата сцена –
за мен любима за мен доловима единствено простор – безкрай открил две точки
– изход две точки – условие във безусловното пространство
А те – двамина – чезнат търсят да избягат да излязат... Без да знаят че изходът е
краен и умира във смъртта

КРАЙ

© 2007 Мина Стоянова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10673>]